

конницата на генералъ Гурко и идвалъ въ България. Царь Александъръ много го обичаше, та го препоръча да бжде избранъ за български князь, между другото, защото носѣше и неговото име Александъръ.

Като чува това, народнитѣ представители се събраха на заседание. Въ събранието не се допу-сна никой вънкашенъ човѣкъ. Търновскиятъ младъ образованъ владика Климентъ поиска да му да-датъ думата. Председателятъ Антимъ му даде ду-мата. Климентъ рече :

— Господа народни представители! Насъ на-родътъ ни е изпратилъ тукъ да изберемъ князь на нова България. Ние трѣбва да изберемъ чо-вѣкъ добъръ, уменъ, честенъ, да изпълнява Кон-ституцията, да води народа къмъ напредъкъ и бла-годенствие и да слуша Русия.

Като спомена името на двама чужди князе, владиката Климентъ каза ясно и натъртено :

— Най-добъръ, младъ, уменъ и пѣргавъ князь, достоенъ за България, е князь Александъръ Батембергъ!

Още неизказалъ това име и всички народни представители се дигатъ на крака съ викове :

— Да живѣе Александъръ Батем-бергъ, роднината на руския царь, той нека бжде нашъ князь! Него избираме за водачъ на българския народъ! Ура! Ура! Ура!

Виковетѣ и одобренията бѣха толкова голѣ-ми, че прозорцитѣ на зданието затрепераха. На-роднитѣ представители, засмѣни, радостни, зачер-вени отъ задоволство, викатъ съ все гърло :

— Да живѣе руския царь! Да живѣе българския князь Александъръ!! Да живѣе Русия! Да живѣе България!